

Sygn. akt II UK 265/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
o emeryturę pomostową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W., o emeryturę pomostową, oddalił apelację wnioskodawcy A. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w W. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 czerwca 2014 r., którym oddalono odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 25 listopada 2013 r., odmawiającej przyznania wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd drugiej instancji orzekł, że wnioskodawca nie legitymuje się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, a po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a tym samym nie spełnił przesłanek określonych w art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia

2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 965 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów postępowania - art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „poprzez niezachowanie wymogów konstrukcyjnych uzasadnienia, w szczególności wobec braku odniesienia się przez Sąd drugiej instancji, co do (...) dowodów z zeznań świadków, (...) co ma istotne i zasadnicze znaczenie dla oceny wykazania przesłanki z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych (...)”.

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie pełnomocnika wnioskodawcy „lektura uzasadnienia (...) orzeczenia wskazuje, iż Sąd Apelacyjny w ogóle nie odniósł się do zeznań świadków (...). Brak oceny (...), tych dowodów i oddalenie apelacji prowadzi do ograniczenia obywatela w dochodzeniu swoich praw przed sądami powszechnymi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno

być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurejdycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Tymczasem pełnomocnik wnioskodawcy wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazuje, wbrew ustaleniom Sądu Apelacyjnego, na niedokonanie oceny charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie. Twierdzenie powyższe, niezależnie od tego, że jest prawnie niedopuszczalne, jako kwestionujące dokonane ustalenia faktyczne, jest też merytorycznie nietrafne, zmierzając jedynie do odmiennej oceny stanu faktycznego. Należy zwrócić uwagę, za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., II UK 164/11 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 62), że warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową zgodnie z art. 4 i 49 ustawy, jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po 1 stycznia 2009 r. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według

poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.